

Fővárosi Bíróság

7.K.34341/2005/15.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság a Multimedia Sound & Light Kft. (Budapest) I. rendű felperesnek, a Ticketpro Jegyterjesztő Kft. (Budapest) II. rendű felperesnek, a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében meghozta az alábbi

ítéletet

A bíróság a felperesek kereseteit elutasítja.

A felperesek által fejenként, külön-külön lerótt 16.500 (tizenhatezer ötszáz) forint kereseti illetéket maguk viselik.

A bíróság kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg alperesnek 15 napon belül külön-külön, fejenként 20.000 (húszezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye a Fővárosi Ítéltáblához, melyet a Fővárosi Bíróságon lehet 4 példányban előterjeszteni.

INDOKOLÁS

A bíróság a közigazgatási iratok és a felek nyilatkozatai alapján az alábbi tényállást állapította meg:

Az Aréna Üzemeltető Rt. (Aréna Rt.) 2003 márciusától kizárólagos jogosultsággal hasznosítja az ugyanekkor megnyitott Budapest Sportarénát. A hasznosítás módja a Sportaréna bérbeadása volt a bérbevevő rendezvényszervezőknek. A megnyitás óta az alperesi határozat 2005 szeptember 8-i meghozataláig egynél több rendezvénye csak két vállalkozásnak, köztük I.r. felperesnek volt.

A minisztériumnak fenntartott eseménynapokat nem számolva, az alperes által vizsgált időszakban (2003. március 30. és 2005. június 30-a között) összesen 31 rendezvényre került sor, melyből 27-et az I.r. felperes szervezett meg. Az Aréna Rt. és a II.r. felperes között egy „Jegyszolgáltatási Megállapodás” jött létre; amely szerint a Budapest Sportaréna jegypénztárának kizárólagos üzemeltetését a II.r. felperes végzi. A II.r. felperes szolgáltatja a szoftvert és a hardvert a jegyértékesítéshez, valamint elvégez minden jegyekkel kapcsolatos szolgáltatást. A Megállapodás 5 évre szól. A jegyszolgáltatási feladatok közzé tartozott a jegy előállítás, jegyirodai, telefonos ügyfélszolgálaton keresztül és az on-line jegyértékesítés, illetve a jegyek ellenőrzésére alkalmas beléptető rendszer működtetése. Az Aréna megbízta a II.r. felperest azzal, hogy a rendezvényszervezők jegybevételét a velük történő elszámolásig tartsa vissza. A II.r. felperes köteles volt minden értékesítéssel kapcsolatos információt az Aréna Rt. rendelkezésére bocsátani.

Az Aréna Rt. a rendezvényszervezőkkel kötött többlépcsős szerződési rendszer szerint a bérleti díj a rendezvény nettó bevételének 15%-a volt egy minimális és maximális díjösszeg meghatározása mellett. A rendezvényszervező köteles volt az Aréna jegyértékesítőjével, a II.r. felperessel „Jegypénztári Megállapodást” kötni, amelyben vállalta, hogy minden egyéb olyan jegyeladási szolgáltatást (szolgáltatót) kizár az értékesítésből, amely nem a II.r. felperesen keresztül értékesíti a jegyeket.

A rendezvényszervező az Aréna Rt.-vel kötött bérleti szerződés aláírásának napján volt köteles a „Megállapodást” aláírni. Ez alapján a jegypénztári szolgáltatás kizárólag a II.r. felperes láthatta el, és csak az ő számítógépes rendszerével nyomtatott jegyek voltak érvényesek. A jegyértékesítés az Aréna jegypénztárában, a II.r. felperes telefonos ügyfélszolgálatán, honlapján, és jegyirodáiban folyt. A „Megállapodás” lehetőségként említette, hogy meghatározott feltételekkel a rendezvényszervező is kiválaszthat jegyértékesítőket (Disztribútor), amennyiben azt II.r. felperes előzetesen, írásban jóváhagyja. A rendezvényszervező max. az összes jegy 10%-át fenntarthatja saját hálózatának - érte ezalatt klubokat, médiát, szponzorokat - de ezen csoportok részére is a jegyértékesítés csak a II.r. felperesen keresztül folyhatott, illetve nem volt folytatható oly módon, hogy az a II.r. felperesnek konkurenciát okozzon. Ezek a disztribútorok a II.r. felperesek jegyeinek értékesítése után a II.r. felperes jegyirodáival azonos jutalékra (6%) tarthattak igényt. A „Megállapodás” későbbi változata szerint az elvitt jegyek után a rendezvényszervező 8%-os jutalékot volt köteles fizetni a II.r. felperesnek, de ha azokat nem tudta eladni, akkor

visszahozhatta, és ekkor a II.r. felperes 6% jutalékot kapott, míg a jegyet ténylegesen értékesítő vállalkozás szintén 6%-ot. A Megállapodásban azt is vállalta a rendezvényszervező, hogy a szerződés aláírásától számított 3 évben a Sportarénában rendezett események jegyeinek kizárólagos szállítója, terjesztője és értékesítője a II.r. felperes lesz. A II.r. felperes köteles volt a rendezvényszervezőnek megadni a hálózatán értékesített jegyekre vonatkozó információkat, így az „eladott jegyek számát, a befolyt összeget, a fizetés módját stb.”, amely adatoknak akár egy adott pillanatig, akár egy időtartam tekintetében hozzáférhetőnek kellett lenniük. A Megállapodás azt is rögzítette, hogy az elszámolás során a II.r. felperes jogosult az Aréna Rt.-t megillető, illetve II.r. felperest megillető jutaléknak megfelelő összegek visszatartására. A II.r. felperest 12%-os (de minimum 360 Ft) jegyértékesítési jutalék illette meg, akkor is ha a rendezvény elmaradt. Később a „Megállapodás” szövege akként módosult, hogy ha nem a rendezvényszervező hibájából maradt el a rendezvény, akkor csak 6%-ra jogosult a II.r. felperes.

Az Aréna Rt. és az I.r. felperes (akkori nevén Multimédia Concerts Kft.), mint rendezvényszervező éves bérleti szerződést kötött, amelyet a felek 2003. májusában írtak alá egy évre, mely időtartam közös megegyezéssel meghosszabbítható volt. A szerződés egy általános bérleti előszerződésnek (továbbiakban „éves bérleti szerződés”) volt tekinthető, mely adott rendezvény esetén kiegészítésre került a konkrét bérleti szerződéssel. Ebben a „éves bérleti szerződésben” eltértek a fizetési feltételek a szokásostól, amennyiben az I.r. felperes, mint „az Aréna Első Számú Partnere” címet viseli vállalkozás a szerződés érvényessége alatt legalább 5 rendezvényt szervez. Ha pedig legalább tízet szervezett, akkor a 11. alkalomra a Sportarénát ingyen kapta meg. A következő évben már nem járt az „Aréna Első Számú Partnere” cím és a rendezvény után fizetendő bérleti díj kedvezménye „bérleti díj”-ra változott. Ötnél kevesebb eseménynap lefoglalása esetén az I.r. felperes elveszítette preferált státuszát.

A II.r. felperesi társaság tulajdonosi köre a perbeli időszakban folyamatosan változott, de a tulajdonosai és irányító pozícióban lévő személyek között megtalálható volt I.r. felpereshez tulajdonosi vagy vezetői tisztségviselőként kapcsolható magánszemélyek, illetve személyesen Hegedűs László (aki az I.r. felperes képviselője és igazgatója volt 2004. december 17-éig) érdekeltségi körébe tartozó vállalkozások.

Az alperesi versenyhatóság 2005. szeptember 8. napján kelt Vj-60/2004/91-es számú határozatában megállapította, hogy egyrészt az Aréna Rt. és a II.r. felperes között „Jegyszolgáltatási Megállapodás” a II.r. felperes számára a Budapest Sportarénában, a 2003.

márciusa és 2005. június 30-a közötti időszakban megrendezésre került rendezvények vonatkozásában kizárólagosságot biztosító kikötései; másrészt az Aréna Rt. és az I.r. felperes közötti „éves bérleti szerződések”, valamint az Aréna Rt és rendezvényszervezők közötti ezen időszakban, a Budapest Sportaréna rendezvényeire megkötött bérleti szerződéseinek a II.r. felperes szolgáltatásainak kötelező igénybevételét előíró kikötései együttesen alkalmasak voltak a gazdasági verseny torzítására.

Az alperesi versenyhatóság megállapította továbbá, hogy ezek a szerződések együttesen megsértették az EK Szerződés 81. cikkében foglalt tilalmat is, ezért összeegyeztethetetlenek a közös piaccal.

Egyéb tekintetben az eljárást megszüntette.

A határozat megállapította, hogy az érintett piac az ügyben a kiemelt jelentőségű, nemzetközi szórakoztató rendezvények piaca (továbbiakban rendezvény piac), illetve az ahhoz kapcsolódó ilyen rendezvények lebonyolítására alkalmas helyszínek bérbeadásának piaca, e rendezvények megszervezése (promóciója) szolgáltatásnak piaca, továbbá e rendezvények jegyszolgáltatási piaca. A rendezvénypiac és az ahhoz kapcsolódó részpiacokat a hatóság külön-külön és együttesen is vizsgálta a gazdasági erőfölény fennállása és azzal való visszaélés szempontjából.

Megállapította, hogy az Aréna Rt. a rendezvénypiacon, az I.r. felperes pedig a rendezvények szervezése részpiacán, a II.r. felperes pedig a jegyszolgáltatás piacán nem rendelkezett gazdasági erőfölénnyel, ezért e körben az eljárást megszüntette.

Ezt követően a Tpv. 11. §-ába való ütközését, valamint a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására alkalmasságot megállapítva, az EK. Szerződés (továbbiakban Eksz.) 81. cikkelyének megsértése körében vizsgálta a felek szerződési rendszerét.

E körben megállapította, hogy az Aréna Rt. és a II.r. felperes közti „Jegyértékesítési Megállapodás” kizárólagosságot biztosító szerződési feltételének az egyik oka az, hogy a II.r. felperes rendszere révén vissza lehessen tartani a rendezvényszervezőktől - ha szükséges - a bérleti díjat. Ez a megoldás azonban a céllal arányban nem álló versenykorlátozást jelent, hiszen ez a cél a verseny sérelme nélkül is megoldható (pl. banki biztosíték előírásával). Az az ok, amelyet az Aréna Rt. és II.r. felperes megjelölt, hogy biztonsági követelmények

indokolták azt, hogy mások jegyértékesítési rendszerével ne legyen összekötve II.r. felperes rendszeré, azért nem volt elfogadható, mert a rendszerek összekapcsolása nemzetközi szinten elfogadott gyakorlat, továbbá a II.r. felperes és a Ticketpro Spl. S.r.o. cseh cég közti „Licence Agreement” egyértelműen rögzítette, hogy a II.r. felperes által használt Ticketsoft rendszer összekapcsolható más rendszerrel.

Mindezért az Aréna Rt. és a II.r. felperes közötti, valamint az Aréna Rt. és rendezvényszervezők közötti megállapodások azon pontjai, amelyek a II.r. felperes részére kizárólagos jegydisztribútori jogot biztosítottak, alkalmasak voltak a gazdasági verseny korlátozására, amely a Tpv. II.§.(1) bekezdésébe, és különösen a (2) bek. c.) pontjába, továbbá az Eksz. 81. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalomba ütközött.

Megállapította továbbá, hogy az Aréna és a rendezvényszervezők közti szerződések valódi ügynöki - vertikális - szerződésnek tekinthetők és ezért nem korlátozzák a versenyt a Tpv. I. 1.§.-ába és az Eksz. 81. cikkébe ütközően.

Kifejtette, hogy az Aréna Rt. és az I.r. felperes közti. éves bérleti szerződés kedvezményei önmagában nem járnak a gazdasági verseny korlátozásával, azonban a II. r. felperes kizárólagos jegyszolgáltatási helyzetének fényében megállapítható, hogy az I. r. felperes és II. r. felperes ugyan független vállalkozások versenyjogi értelemben, de a tulajdonosi kapcsolatokon keresztül az I. r. felperes részesedik a II r. felperes nyereségéből és ez már olyan árelőnyt biztosít- az Aréna Rt. részéről -; amely az üzletfelek közti indokolatlan megkülönböztetésnek minősül. Emellett a két vállalkozás közti tulajdonosi és személyi kapcsolatok alkalmat adnak arra, hogy az I.r. felperes „beleláthasson” üzleti ellenfeleinek jegyértékesítési illetve egyéb üzletpolitikai döntéseibe, és a jegyeladási adatokra vonatkozó kötelező információszolgáltatás „laza” értelmezésével, illetve a jegybevétel indokolatlan visszatartásával a versenytársak helyzetét tisztességtelenül elnehezítheti. Összegzésként megállapította, hogy az Aréna Rt. és II.r. felperes között létrejött Budapest Sportarénára vonatkozó valamennyi jegyszolgáltatási tevékenységet illetően kizárólagosságot biztosító „Jegyszolgáltatási Megállapodás”, valamint az I.r. felperes tényleges és potenciális versenytársaival megkötendő vagy megkötött bérleti szerződések együttesen, illetve I.r. felperes és II.r. felperes közötti szoros üzleti érdekösszefonódás együttesen alkalmas volt arra, hogy a rendezvények piacán és annak részszolgáltatási piacain a versenypiaci viszonyok torzuljanak és ebből eredően korlátozzák a piaci versenyt. E szerződési rendszer nem csak a

Tpvt.11.§ (1) és (2) bek c.) pontja alapján, de f.) és g.) pontja alapján is jogsértő volt, továbbá megsértette az Eksz. 81. cikkelyét, mivel az Eksz. 81. cikkely (3) bekezdésében foglalt mentesítési feltételek nem álltak fenn, így e szerződési rendszerből eredő piaci magatartás a közös piaccal is összeegyeztethetetlen volt.

A felperesek tárgyaláson pontosított kereseteikben kérték az alperesi határozat akkénti megváltoztatását, hogy a felperesek nem sértették meg a Tpv. rendelkezéseit. Perköltség igényük volt.

Előadták, hogy a határozat 181. pontja szerint az I.r. felperes tulajdonrészrel rendelkezik a II.r. felperesi vállalkozásban; ami nyilvánvalóan iratellenes. Soha nem volt tagja a II.r. felperesnek az I.r. felperes, melyet a vesenyfelügyeleti eljárás során becsatolt iratok közt lévő cégmásolatok igazolnak, ezért I.r. felperes nyilvánvalóan nem részesülhetett II.r. felperes nyereségéből.

Emellett a határozat 182. pontja azt feltételezte, hogy a II.r. felperes és alkalmazottai tisztességtelen módon beleláttak I.r. felperes versenytársainak üzleti titkaiba, amelyre semmilyen bizonyítékot nem tudott alperes felmutatni. Leszögezték, hogy a II.r. felperesen keresztül az I.r. felperes semmilyen formában nem fért hozzá a Showtime Kft (I.r. felperes versenytársa) üzleti titkához. A II.r. felperes kínosan ügyelt arra, hogy I.r. felperest ne különböztesse meg semmilyen formában a többi rendezvényszervezőtől, az Aréna pedig gondos mérlegelés után választotta II.r. felperest partnerének, nem volt más megfelelő ajánlat a piacon. Emellett ami a jegyeladási adatokat illeti, azok amúgy is nyilvánosak a komputeres jegyszolgáltatás természetéből adódóan. Kifejtették, hogy az I.r. felperesnek adott kedvezmények a kereskedelemben szokásos mennyiségi kedvezmények, ha bárki más hasonló mennyiségű rendezvényt szervezett volna, ugyanezen kedvezményeket megkapta volna.

Az I.r. felperes hozzátette, hogy az Aréna Rt. működésének megkezdése előtt az I.r. felperes sérelmezhetett volna, hogy a Ticket Express Kft.-n keresztül a Showtime Kft. résztulajdonos versenytárs ráláthat I.r. felperes üzleti titkaira. Emellett I.r. felperesnek nem volt arra szüksége, hogy így korlátozza a versenyt, mert így is piacvezető volt, a Sportarénában több mint 10 rendezvényt tudott szervezni, míg mások 2-3-at.

A II.r. felperes hozzáfűzte, hogy egyetlen jegyszolgáltatót sem akadályozott a helyzet abban, hogy piacra lépjen, hanem új szereplővel gyarapodott a piac, amely a versenynek nem árt, legfeljebb az addig kvázi monopolhelyzetet élvező Ticket Express Kft.-t érintette kényelmetlenül. Emellett I.r. felperes a költségtényezőket még a II.r. felperes által ismert adatokból sem tudhatta volna meg, így releváns következtetések az egyébként nyilvános adatokból nem voltak levonhatók. Ugyanígy elmondható, hogy mások is rálátanak I.r. felperes adataira, ha más helyszínen kerül sor a rendezésre.

Alperes tárgyaláson pontosított ellenkérelmében kérte felperesek keresetének elutasítását és perköltségben történő marasztalásukat. Fenntartva a határozatában foglaltakat leszögezte, hogy az Aréna Rt. a jegyszolgáltatási rendszer kiválasztásakor nem pályáztatás útján választotta ki a legmegfelelőbbet, a II.r. felperes egyébként sem adhat elő olyan előadásokat, amelyben az Aréna Rt. tudna nyilatkozni.

Kifejtette, hogy a határozat nem azt állapította meg, hogy az I.r. felperes közvetlenül tulajdonolná a II.r. felperest, hanem azt, hogy a két cég között tulajdonosi és vezetői tisztségviselőkön keresztüli kapcsolat van. 2003 március 13 és 2004 május 15-e között a kisebbségi befolyást a Multimédia International Kft. gyakorolta; 2004 május 15-től pedig egyenlő arányban a Bonart és az Esernyő Kft. A Bonart Kft. ügyvezetője Hegedűs László volt; az Esernyő Kft.-é Timothy Dowdall. Az I.r. felperest három olyan cég irányította; amelyek mindegyikének ügyvezetője Hegedűs László volt. 2005 januárjában az Esernyő Kft. irányítása Timothy Dowdall és Hegedűs István László kezében volt, aki utóbbi Hegedűs László testvére. Az I.r. felperes ügyvezetője Borsos László, a II.r. felperesé Borsos Erika. Nincs annak jelentősége, hogy az I.r. felperesi társasághoz kapcsolódó cégcsoport éppen melyik vállalkozása gyakorolja a kisebbségi befolyást II.r. felperesben, amely befolyás kiterjed a bevételek felhasználására. Ezt kell érteni a 182. pontban említett „nyereségben való részesedés" alatt.

Az alperes kifejtette, hogy a határozat nem állapította meg azt, hogy az I.r. felperes ténylegesen megkapta és elemezte is a versenytársak üzleti titkait, csak azt, hogy a feltárt helyzet egy ilyen magatartás tanúsítására alkalmas.

Megjegyezte; hogy még ha igaz is lenne, hogy a Ticket Express Kft. korábban kvázi monopolhelyzetben volt, akkor sem lenne elfogadható magatartás a piac egy jelentős

részének a lezárása a versenytársak elől, hisz ez nem a versenyt erősítené, hanem újabb helyi monopóliumot hozna létre.

A bíróság megállapította; hogy a felperesek keresete alaptalan.

A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII.törvény (Tpvt.) 11. § (1) bekezdése szerint tilos a vállalkozások közötti megállapodás és összehangolt magatartás, valamint a vállalkozások társadalmi szervezetének, a köztestületnek, az egyesülésnek és más hasonló szervezetnek a döntése (a továbbiakban együtt: megállapodás), amely a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza, vagy ilyen hatást fejthet, illetve fejt ki. Nem minősül ilyennek a megállapodás, ha egymástól nem független vállalkozások között jön létre.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdés c.) f.) és g.) pontjai értelmében ez a tilalom vonatkozik különösen a beszerzési források felosztására, illetve a közülük való választás lehetőségének korlátozására, valamint a fogyasztók meghatározott körének valamely áru beszerzéséből történő kizárására; a piacra lépés akadályozására; és arra az esetre is, ha azonos értékű vagy jellegű ügyletek tekintetében az üzletfeleket megkülönböztetik, ideértve olyan árak, fizetési határidők, megkülönböztető eladási vagy vételi feltételek vagy módszerek alkalmazását, amelyek egyes üzletfeleknek hátrányt okoznak a versenyben.

Előljáróban a bíróság rögzíti, hogy a felperesek nem támadták kereseteikben az Eksz.81. cikkelyének tilalmába ütközését megállapító határozati rendelkezéseket - noha felperesek által iratellenesnek vélt ugyanazon tényálláson alapult ez a megállapítás is - ezért a bíróság a kereseti kérelemhez kötöttség folytán az Eksz. 81. cikkelyével kapcsolatos megállapítással nem foglalkozhatott.

A felperesek keresete döntően azon alapult, hogy az alperes által megállapított tényállás iratellenes, és így nem a valóságnak megfelelő tényeken alapult, ezért nem volt helye a Tpvt.11. §-a körében a jogsértés megállapításának. A bíróság megállapította, hogy a felperesek által iratellenesnek vélt alperesi megállapítások a tényekkel egyezők voltak, és alperes e tényekből helytálló jogi következtetéseket vont le.

Az alperesi határozat 181. pontja ugyan valóban úgy fogalmaz harmadik mondatában, hogy az I.r. felperes „kisebbségi tulajdoni hányadot biztosító üzletrésszel rendelkezik” a II.r. felperesi vállalkozásban, azonban a határozat több pontja és maga a 181. pont második mondatából épp ennek ellenkezője illetve az következik, hogy olyan tulajdonosi és irányítási kapcsolatok vannak a két cég között, amely lehetővé teszi I.r. felperes számára a versenytársak üzleti titkainak megismerését. Ha a 181. pontnak a felperesek által vitatott harmadik mondatát az előtte lévő mondattal együttesen értelmezzük, akkor egyértelmű, hogy az alperes határozatát nem arra alapozta, hogy felperesek egymással közvetlen tulajdonos-tulajdonolt viszonyban állnak. E mondat szerint „egymástól versenyjogilag független vállalkozásnak minősülnek” felperesek, amiből a Tpvt.15.§-ára figyelemmel egyértelműen következik, hogy nem közvetlen tulajdonosi- irányítási kapcsolatról van szó. Az alperes a jogi álláspontját következetesen arra alapozta, hogy a két cég független vállalkozás, melyek között lévő áttételes irányítási és tulajdonosi kapcsolatok olyan tényállási elemet képeznek, amely a vizsgált szerződéses rendszer egyes pontjait jogsértővé teszi.

Ez derül ki az alperesi határozat tényállási részéből, tehát a megállapított tényállásból a határozat 14. pontjának harmadik mondatából, a 181. pontot követő 182. pont első mondatának értékelő részéből. Mindezért felperesek ezzel kapcsolatos vitatásának jogi szempontból semmiféle jelentősége nincs az ügyben, így a határozat jogszerűségét ezen felperesi érvek alapján megállapítani nem lehetett.

Ugyanez vonatkozik a határozat 182. pontját vitató azon felperesi érvekre, hogy az alperes nem bizonyította I.r. felperes „rálátását” a versenytársak üzleti titkaira. Az alperesi határozat - szemben felperesi érveléssel- nem azt állapította meg, hogy az I.r. felperes ténylegesen meg is ismerte volna versenytársak egyes érzékeny adatait - ahogy ezt a határozat 182. pont utolsó előtti mondata kifejezetten ki is emeli - hanem csak azt, hogy a vizsgált helyzet erre „lehetőséget ad”. E „lehetőség” a többi tényállási elemmel egybevetve eredményezte a jogsértést, és alperes határozatát erre alapozta. Ezért felperesek e körben felhozott érvelése sem volt alkalmas arra, hogy a határozat jogszerű voltát megdöntse. A bíróság ebben a körben osztotta alperes azon álláspontját is, hogy a vizsgált és kifogásolt szerződési rendszer hiányában, a többi versenytárs által, más helyszínen szervezett hasonló rendezvényeken megismerhető versenytársai adatok között abban van minőségi különbség, hogy azok részleges adatok szemben jelen esettel, amikor II.r. felperes kizárólagos jegyszolgáltatása folytán az adott rendezvénnyel kapcsolatos és II.r. felperes által megismert adatok teljes

egészében rendelkezésre állnak. A különbség tehát a II.r. felperes kizárólagos jegyértékesítési, szolgáltatási jogából adódik és ez az a tényállási elem, amely az I.r. és II.r. felperesek közti kapcsolatot illetve a vizsgált szerződési rendszert együttesen jogsértővé tette.

A felperesek azon érvét, hogy az I.r. felperesnek adott szokásos mennyiségi kedvezmények nem lehettek jogsértők, a bíróság elfogadta. Ugyanakkor ebből nem következik, hogy alperes határozata jogsértő lenne, mivel alperes maga is ezt az álláspontot foglalta el a határozat 179. pontjának első és második mondatában, így ebben a kérdésben csak látszólagos „vélt” vitatásról beszélhetünk. Az alperes nem azért állapította meg - megint csak - a jogsértést, mert az I.r. felperes különböző kedvezményeket kapott, hanem ezt az egyébként nem jogsértő helyzetet értékelte a többi már említett tényállási elemmel együttesen és ebből vonta le jogi következtetéseit. Felperesek érvelése ezért e körben, mint jogi szempontból nem adekvát hivatkozás, nem volt alapos.

Végül az a kérdés, hogy az Aréna Rt. körültekintően járt el a II.r. felperessel való szerződéskötéskor, olyan kérdés, amelynek így önmagában megint nincs szerepe a jogsértésre nézve. E körben a bíróság utal az alperesi határozat 165-168 pontjaira, melyek világosan kifejtették azokat a mérlegelési szempontokat és az azokból levont- a bíróság megítélése szerint- okszerű következtetéseket; amelyekből megállapítható volt, hogy e szerződés exkluzivitásának oka döntően a bérleti díj visszatartásának biztosítása volt, a jegyértékesítő rendszerek összekapcsolása pedig működőképes gyakorlat. Ehhez képest azt állítani, hogy a II.r. felperesé volt az a legjobb termék, amely ugyan nem kapcsolható össze más rendszerekkel, de jobb, mint másoké és az Aréna Rt. gondosan válogatott a különböző rendszerek között, csak puszta állítás maradt, melyet a felperes a Pp.164.§.(1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére nem támasztott alá. A bíróság megjegyzi az alperessel egyetértve, hogy a II.r. felperes előadása önmagában még az állításhoz is kevés e körben, mivel eleve csak az Aréna Rt. tudhat saját magatartásával kapcsolatban értékelhető állítást megfogalmazni.

Mindezekre tekintettel a bíróság a felperesek keresetét a Pp.339.§.(1) bekezdése alapján elutasította.

A bíróság a perköltségről a Pp.78. §. (1) § és Pp. 82. §. (2) bekezdése és a 3/2003 IM rendelet 3. §. (3) bekezdése alapján döntött, míg az illeték viseléséről az Itv. 43. §.(3) bekezdése és a 6/1986 (VI.26) IM rendelet 13. §. (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2006. évi november hó 21. napján

Jogerős: 2006. XII. 20-án!